

## AZ IGAZSÁGÜGYI FEGYVERSAKÉRTŐI KOMPETENCIA ELLENTMONDÁSAI

Több esetben fordult már elő, hogy a kriminalizálás tárgya jelentős mértékben túlmutatott az általános és megszokott igazságügyi fegyverszakértői tevékenység ismeretanyagának jól körbezárt határain, főleg, ha a vizsgálandó eszköz nem is volt beilleszthető a kézilőfegyver kategóriába. Ezek a „kieső” eszközök alapvetően a hadifegyverek csoportjába tartoztak, ott is a nem megszokott, hanem annál lényegesen nagyobb, akár 20 mm-esnél is jóval nagyobb űrméretekre, esetenként a tüzérségi lövegek halmazába. Azonban ezek még mindig tűzfegyvereknek számítanak, hiszen maradéktalanul kielégítik az *„eszköz, amelyből gyúlékony hajtóanyag segítségével szilárd anyagú lövedék lőhető ki”* közismert<sup>1</sup> megfogalmazást. Az ezekkel a fegyverekkel történt események (katonai szakmai zsargonban: rendkívüli események) szakértői vizsgálatára az ilyen ügyekben eljáró katonai ügyésznek – tapasztalatom szerint – mindig gondot okozott igazságügyi fegyverszakértő kirendelése, mert szinte alig-alig akadt olyan szakember, aki ezeket a fegyvereket, és ezek használatának körülményeit még akár a legkisebb mértékben is ismerhette volna. Több esetben fordult elő, hogy ezek a fegyverek harcjárművekbe beépített eszközök voltak és ez döntően meghatározta a használat körülményeit.

Előre kell bocsátanom, a több évtizedes gyakorlati tapasztalatom alapján az a meggyőződés alakult ki, hogy téves az a hozzáállás: a fegyverszakértőnek kizárólag csak az adott fegyvert kell vizsgálnia, és abból kell megállapításokat, tanulságokat levonnia, mert –megítélésem szerint – igenis a fegyvert, a tőltényt (20 mm-es űrméret felett löszert<sup>2</sup>) és a fegyver használóját<sup>3</sup>, mint hármas egységet a környezetébe helyezve együtt kell. Ez a hármas egység a kézfegyveres harc elemi eszközrendszerét képezi, ami fegyver-löszert alrendszerének eleme maga a fegyver. Ebben a relációban már kimutatható az elemek kölcsönhatása és a környezet kölcsönhatása is magára a rendszerre, az alrendszerre és annak elemeire egyaránt. Ez a megközelítés már kellő alapot teremt egy átfogóbb, részletesebb vizsgálat végrehajtásához.

Az előbbi megállapításomból következik tehát, hogy nem elegendő csak a fegyver vizsgálata önmagában. Ugyanakkor az eszközrendszer elemzésének elengedhetetlen feltétele az egyes elemeinek a részletes ismerete, vagy megismerése, továbbá a kölcsönhatások ismerete, illetve részletes tanulmányozása egyaránt. Ezt a kijelentésemet arra alapozom, hogy nem egy esetben találkoztam olyan haditechnikai eszközt (döntő többségében löfegyvert) érintő eseménnyel, amelynek – a kötelező parancsnoki – kivizsgálása eredményeként mindig a lövészt tették felelőssé és az eset súlyosságából következően őt állították a katonai ügyész elé. Pusztán azért mert (nem biztos, hogy mindig kényelmi szempontból) ez volt a legegyszerűbb eljárás. Még akkor is, ha már némi átfogóbb vizsgálat után egyértelművé vált, hogy ez a megítélés a tények tükrében tarthatatlan. A gyakorlat azt mutatta, hogy a parancsnoki felterjesztésre a katonai ügyész vádat emelt és az illetékes bíróság ennek alapján elmarasztalta a lövészt. Ebben az esetben, ha a lövész

<sup>1</sup> Vö. a fegyverekről és lőszeréről szóló 2004. évi XXIV. törvény 2.§ 29. pontja

<sup>2</sup> Katonai terminológia szerint

<sup>3</sup> Röviden a lövészt. A továbbiakban ezalatt a lövészkatonát kell érteni, akit így is fogok említeni.

fellebbezett, a másodfok már hajlamos volt igazságügyi fegyverszakértőt kirendelni, viszont azok döntő többsége az adott eszközre vonatkozó kompetencia hiányra hivatkozva kérték a kirendelés visszavonását.

Ezt a tapasztalatot szeretném néhány megtörtént eseményen keresztül illusztrálni, nem törekedve semmiféle részletezésre, csupán a jellemző tanulságokat bemutatva, hogy a példázatok végén egy általam fontosnak ítélt és a kriminalisztikai szakágazat fegyverszakértői kompetenciáit (szerintem) súlyosan érintő észrevételeket, javaslatokat megalapozottan megtehessek. Kiemelten arra fókuszálva, hogy a jelenlegi kompetencia rendszerben<sup>4</sup> a fegyverszakértés kompetenciába lett belemosva (állítólag beleértve) még olyan azelőtt létező külön szakterület is, mint például a lövedékálló anyag szakértés. Ugyancsak ezzel szeretném felhívni a figyelmet arra a tényre, hogy a tűzszerész szakértésnek sincs önálló kompetenciája.

Előzőleg úgy vélem még kijelenthetem, megszereztem a szükséges tapasztalatokat, a haditechnikai eszközök, kiemelten a löfegyverek mintegy 30 éves lőtéri vizsgálata, egyes fegyverek tervezése, mások rendszerbeállítása során, mialatt 150.000-nél több lövést adtam le.

### **Példának szánt esetek rövid leírása**

1. Hadművelési területen történt rendkívüli esemény előjárói kivizsgálása a lövést tette felelőssé és a katonai ügyészségen feljelentette. A részletes igazságügyi fegyvervizsgálat cáfolhatatlanul bizonyította, hogy a lövész vétlen volt az eseményben. Mintegy egyhetes (lőtéri és labor) szakértői vizsgálattal ki lehetett mutatni azonban, hogy már a hazai felkészítés során is létezett az eseményhez vezető fegyverhiba, miután egy idegen harceszközre szerelték fel ezt a fegyvert, a kötelezően előírt haditechnikai ellenőrző vizsgálatot valós indok nélkül megszüntették, a csapatpróbán nem vezették a csapatpróba jegyzőkönyvet. Emiatt a hibát nem is dokumentálták előírás szerint. A lövész nem kapta meg ennek, a számára teljesen ismeretlen fegyvernek a kezeléséhez még a minimálisan elvárható kiképzést sem (elkeserítően kevés töltény az éleslövészetre, nevetségesen alacsony kiképzési idő). A későbbi kezelési biztonság érdekében hivatkozva olyan biztonsági berendezést építettek be, amely az esemény kiváltásában egyik döntő szerepét játszotta, miközben az fegyverre vonatkozó eredeti Szabályzatban körültekintően megadott biztonsági előírást önkényesen felülírták. A hibás fegyvernek a használati körülményei (úttalan utak, rendkívül poros környezet, és arra a környezetre jellemző rendkívül magas hőmérséklet, hozzáátve a valódi harcászati stressz-hatását a lövészre) is belejátszottak az eseménybe. Ezzel kívánom kimutatni ebben az esetben a rendszerszemléletű vizsgálat (a lövész/fegyver/környezet eszközrendszer elemenkénti és egymás közti kölcsönhatásainak az elemzése) hasznát.

2. Nemzetközi harcászati bemutatót közvetlenül megelőző, a megindulási terepszakaszon álló (és rövid utolsó átvizsgálást végző) harcjárművek közül az egyik vaktölténnyel lövést adott le és a kicsapódó lángcsóva hatására a közelben álló másik harcjárművön kívül álló három katona súlyos égési sérülést szenvedett. A parancsnoki kivizsgálás megállapította, hogy egyedül a lövész a felelős, azonban ő váltig állította, hogy a fegyver magától sült el.

<sup>4</sup> Az igazságügyi szakértői szakterületekről, valamint az azokhoz kapcsolódó képesítési és egyéb szakmai feltételekről szóló 9/2006. (II. 27.) IM rendelet 12. melléklet 3. pontja

Még belső hatósági vizsgálat során, a kétnapos mérésorozatot követően lehetett bebizonyítani, hogy a katona igazat mondott, nem ő adta le a lövést. A toronyfegyver elektromos elsütésű és az eredeti konstrukcióba (a gyártónál, valószínűleg figyelmetlen szereléssel) beleépített veszélyforrás és ismét egy jó szándékkal beletervezett, az előző veszélyforrással aktivizált újabb veszélyforrás indította be a lövést anélkül, hogy a lövész az elektromos elsütőrendszert működtette, vagy akár bekapcsolta volna. Elég volt a belső világítás felkapcsolása, hogy az elsütő áramkör is feszültség alá kerüljön. Ráadásul ez a hiba még a Javítási utasítás előírásait betartva sem lett volna felderíthető. A katona felelőségét csak abban lehetett volna megállapítani, hogy nem parancsra töltötte csőre a fegyvert, hanem már azt megelőzően. A bemutató forgatókönyvéből ugyanis kiderült, hogy ezt a parancsot már az előremozgás közben adták volna ki, minden harcjárműre együttesen vonatkozóan. Ennek az előírásértés súlyának a mérlegeléséhez viszont az volt a kérdés, hogy miért tette. Egyrészt az eredeti szolgálati könyv adatiból kiolvasható volt, hogy ez a fegyver nem csak elektromos elsütésű, hanem automata töltőgéppel is felszerelt. Szintén a vizsgálat és az érintett állományok kikérdezése során derült ki azonban, hogy ezek a gépek évek óta üzemképtelenek, azok használatát parancsban tiltotta le az illetékes előljáró. Miután ezeket a fegyvereket emiatt csak kézzel lehetett betölteni egy arra csak vészhelyzetben alkalmas kezelési területről és ez a művelet a nagyméretű lőszer miatt még álló helyzetben sem volt biztonságosnak tekinthető, legalább is méltányolható lett volna a katona eljárása, hogy nem kísérletezett a lőszerrel a terepi menet közben, de a parancs az parancs. Szerencsére ez a harcjármű már legalább másfél évtizede kikerült a honvédség eszközrendszeréből. Ugyanúgy, ahogy az 1. példában itt is kimutatható a rendszerszemléletű vizsgálat (a lövész/fegyver/környezet eszközrendszer elemzésének) a haszna.

3. Fegyveres testülethez tartozó két fegyverhasználatra feljogosított (sőt kötelezett) hivatásos állományú személy keveredett olyan szituációba (Budapest belterületén) amely megoldására a rájuk vonatkozó szolgálati szabályzat ebben az esetben nem csak előírta, a fegyverhasználatot, hanem köteleessé tette. A fegyverhasználat eredményeként leadott lövések semmiféle személyi sérülést nem okoztak, a kár a környezetben sem volt említésre méltó, mégis a jogosult felső vezető a katonai ügyészségre vitte az ügyet, foglalkozás körében elkövetett súlyos veszélyeztetésre hivatkozva. Az ügyész megvádolta a két személyt, a bíróság első fokon elítélte és bizonyos jogvesztésre ítélte őket. A másodfokú eljáráson vált szükségessé a fegyverszakértők bevonása. Mivel mindkét fegyvertípus alapvetően a honvédség rendszeresített kézi lőfegyverének számított, (a vádlottak nem hivatkoztak fegyverhibából eredő véletlen elsütésre) a vizsgálat a fegyvereken túl a lövészekre és a környezetre irányult. Egy gyors ellenőrzés már megállapította, hogy a fegyverek műszaki állapota nem indokolt vétlen lövést. Viszont a lövészek és a környezet vizsgálata igen-igen érdekes következtetésekre adott okot. Egyik lövész sem azzal a fegyvertípussal lépett szolgálatba, amelyre kiképezték, sőt egyik sem lőtt azzal a fegyvertípussal soha azelőtt. Tulajdonképpen, ha lőtt volna az sem okozott volna döntő változást az események menetében, mert ennél a fegyveres testületnél a kötelező éves lögyakorlatokat is legfeljebb 2-3 évente tartották meg, elképesztően alacsony lövésszámmal. Kijelenthető tehát, hogy az érintettek semmiféle ismerettel nem rendelkeztek az adott fegyverük használatában. A fellelhető dokumentumok alapján meg kellett állapítani, hogy a feladatra kirendelésük is példanélküli volt (váratlanul, közvetlenül a feladatvégzés előtt, az eredetileg kijelölt állomány lecserélésével). A lövészek tudatállapota az esemény

bekövetkezésekor a fegyverhasználat tudatállapotának kutatásában közismert színskálán bőven a vörös mezőbe ugrott<sup>5</sup>. A feladatvégzés egyéb műszaki feltételei is ellentmondtak a szakmájukban minden érvényes szabálynak. A végrehajtás módja szintén. A körülmények hatására még rátett a katonai ügyész, aki felrótta a figyelmeztető lövés elmaradását. Éles vita alakult ki a szakértők és az ügyész közt (szerencsére a bírósági tanács hallgatólagos beleegyezésével) a kötelező figyelmeztető lövés végrehajthatóságának életszerűségéről. Távlatokban is tanulságos szakértőnek arra a kérdésére, hogy milyen irányba kellett volna ezt leadni, az ügyész válasza:

- magas szögcsoporthoz felfelé (lakott területen igen érdekes álláspont, tekintettel arra, hogy ezen a Földön, a lövedék, amit nem legalább az első szökési sebességgel indítanak, az visszajön, ölöhatáron felüli energiával, ez lakott területen nem biztos, hogy előnyös lenne);
- akkor a talajba (ami nagyméretű bazaltkocka utcaköv volt, ahonnan biztosan visszapattan a lövedék, szinte bárhová, de még ölöhatáron felüli energiával);
- akkor egy házfalba (mindkét típusú lövedék acélmagvas volt, ebből az egyik biztosan áthatolt volna a környezet bármelyik házának a téglafalazatán);

Fenti az ismeretek az ügyész számára is rendelkezésre kellett álljanak, mivel hivatásos katonarész volt. Tanulságos ebben az esetben az is, hogy az érintett fegyveres testület legfőbb vezetője közvetlen az esemény után a fegyverhasználatot jogosnak ítélte meg, majd három óra múlva megtette a feljelentését a katonai ügyészségen. Mindenki a maga szája íze szerint ítélje meg a vád alapját szolgáló a veszélyeztetési körülményt, hogy az egyik lövedék a területen háromszor megpattanva törte be egy lakóház földszinti ablakát, de a függönyön már nem tudott áthatolni, a nyomrögzítők az ablakpárkányon találták meg. A vád szerint ez a lövedék azt az idős asszonyt veszélyeztette, aki rendszeresen az ablak előtt ülve szokta figyelni az utcát (DE AZ ESEMÉNY IDEJÉBEN ÉPP A PIACON VOLT!). Az ítélkező tanács mérlegelve a szakértők érveit, a két vádlottat felmentette, a szervezetet kártérítésre ítélte. Úgy ítélem meg, hogy itt is, mint az előző két példában kimutatható a rendszerszemléletű vizsgálat (a lövész/fegyver/környezet eszközrendszer elemzésének) a haszna.

4. Még egy ügy, 1956-os esemény perújrafelvételéhez<sup>6</sup> kapcsolódva. Itt már sürgősen személyiségi jogokra, vagy rezsim intézkedésekre hivatkozva ködösítenem a történeteket. A Forradalom alatt az esztergomi Sötétkapu alagútban tömeggyilkosság történt, mert a néphadsereg egy T34-es harckocsija repeszgránáttal lövést adott le az alagútból előbukkanó forradalmárokkal és civil utasokkal teli és magyar zászlókkal feldíszített autóbuszra, amit esztelen kézfegyvertű követett. Az ebben az ügyben az 1994. évben indított nyomozásban annak a tisztázása volt a cél, hogy egyszerű fegyverbaleset történt-e, vagy tudatos bűncselekmény, egyáltalán hogy történhetett meg az esemény. Külön izgalmakat jelentett, hogy majd 40 év telt el azóta és az eredeti vizsgálati iratokból alig maradt valami, a tanúk is folyamatosan haltak meg, még a vizsgálat alatt is. A fegyvert tekintve ez egy 85 mm-es harckocsiágyú volt, a löszér (a tanúvallomások és az akkor, érvényes szabályzatok alapján) az UO365K repeszromboló gránát. Mivel a harckocsiágyú lövése adta meg a jelet a

<sup>5</sup> Csömlátás, a perifériás látás majd teljes elvesztése, végtagremegés, túl szapora légzés, kiugró pulzus, nem ritka a záróizmok elernyedése, gyenge egyének esetén tudatvesztés közeli állapot (vagy akár tudatvesztés is). Csak célirányos és kitartó edzéssel lehet ezt az állapotot nem túl hosszú időre legyőzni. Na, itt pont ez hiányzott.

<sup>6</sup> Ún. sortűzperek keretében

tömegtűz megkezdésére, arról legfeljebb majd a végén egy mondatban referálnék. A lövést leadó személye máig vitatott, állítólag az alakulatnak az a tisztje volt, aki a parancsnoki láncolatban jogosult volt ennek a harckocsi személyzetnek parancsot adni. Végül is lényegtelen a személye<sup>7</sup>, de az esemény bekövetkezésében játszott szerepe alapján, tekintve a katonai szervezet alaprendeltetését (harckocsizók), abba a csoportba tartozott, akik épp nem értettek a harckocsi fegyverzet kezeléséhez. Ezt a harckocsit, a védelem első vonalaként a parancsnoki épület homlokzata elé a bejárat baloldalára állították fel, lövegcsőve a Sötétkapuba nézett. A tanúvallomások szerint ekkor már csak a lövegirányzó sorkatoná tartózkodott a tankban, a szolgálati helyén, a torony irányzó ülésén. Az a vitatott személy, aki később a lövést leadta, megparancsolta a löveg megtöltését az UO365K repeszromboló gránáttal (a betöltés után a löveg kézi elsütéssel azonnal tűzkésszé vált.). Utána újabb parancssal kényszerítette (volna) az irányzót a Sötétkapu bejárat harckocsi felőli hengeres tartóoszlopának megirányzására és meglövésére, hogy a leomló kapubejárat elzárja az autóbusz útját. A sorkatoná a parancs végrehajtása helyett kiugrott a harckocsiból és elszalad. A parancsot kiadó ugrott be a helyére és adta le a lövést, ami végül felrobbantotta az autóbust. A vizsgálat megállapította, hogy ez nem lehetett direkt célzott rálövés a buszra, mert a repeszgránát tulajdonsága miatt, késleltetett állapotban a gyújtó<sup>8</sup> a robbanást a busz mögött, már a buszon áthatolt gránátban indította volna be. Viszont azt is ki lehetett deríteni, hogy aki a lövést leadta a valóban az oszlop közepére célzott, de fogalma sem volt az optikai irányzéktengely és a lövegcső furatának tengelye közötti<sup>9</sup> geometriai összefüggésről. Emiatt hiába irányozta meg az optika szálkeresztjével az oszlop közepét, a lövedék a hengeres oszlop palástját már a jobb oldalán, olyan szögben találta el, ahonnan az a busz oldala elé vágódott, de azon kívül robbantotta a késleltető. Ezt a fellelhető nyomok<sup>10</sup> alapján meg lehetett állapítani. Ami a környezet hatásait illeti, főleg a következő tömegtűz kirobbanására figyelembe kellett vennünk, hogy az autóbusz érkezését (amelyet jelentős tömeg kísért, még jelentősebb zajjal, amit az alagút csak felerősített) az akkori hadtestparancsnokság előterében és épületében már felkészülten<sup>11</sup> várták a mozgósítható katonai egységek, nem kevés idő óta. Az állapotukat a legjobban azzal lehet jellemezni, hogy a kiképzési időszak elején járó és politikailag épp megzavarodott katonákat parancsnokai (sőt az előzőleg odalátogató magasparancsnokok is) a felfegyverzett csőcselék fegyveres támadásával, és kíméletlenségével riogatták. Az épület előtt és annak ablakaiban berendezett hevenyészett tüzelőállásokban kétségkívül rémülten várakozó sorkatonák (de még a hivatásos állomány többsége is) egyre feszültebb lelkiállapotba kerültek, tehát itt is előállt a 3. példában már leírt vörös tudatállapot zóna. A harckocsiágyú tüze jelentette a szelepek (indulatok) felszakadását. A kiszabaduló hisztériának a táruk kiürülése vetett csak véget.<sup>12</sup> Semmiféle mentséget nem keresve a tettes tettére, ki-ki maga döntse el, mi a jobb szándékos tömeggyilkosnak lenni, vagy egyszerűen egy ostoba, öntelt dúvadnak, aki tudatlanságából okozta a katasztrófát. Miután a feltételezett „tettes” a vizsgálat előtt/alatt elhunyt, az eljárást le kellett zárni. Megint csak, mint eddig mindig –

<sup>7</sup> A döntő ebben az esetben az illető nagymértékű hozzá nem értésével párosuló igen fejlett önbizalma.

<sup>8</sup> A tanúk szerint nem hangzott el a töltés előtt a gyújtókupak eltávolítására parancs (ezért maradt késleltetett állapotban a gyújtás).

<sup>9</sup> A lövegcsőfurat tengelyétől az irányzék optikai tengelye balra, 370 mm távolságra húzódott! A löveg körülbelül ennyivel „jobbra nézett”, mert a két vonal összetartását (metszését) 1000 m-re kellett beszabályozni!

<sup>10</sup> Hála a területet az 1990-es évek elejéig birtokló Vörös Hadsereg áldásos nemtörődömségének.

<sup>11</sup> Inkább kvázi felkészülten, mert arra a néphadsereg semelyik szintjén nem készültek fel igazán, hogy honfitársaik ellen kell harcolniuk.

<sup>12</sup> A tűzviharszerű lövöldözés stresszében, egy tüzet szüntess parancsot meg sem lehetett volna hallani.

véleményem szerint – a rendszerszemléletű vizsgálat segíthette volna az ítélkező hatóságot a cselekmény súlyosságának (szándékos/gondatlan) megítélésében.

5. Végül egy igen rövid példa, nem löfegyver témában. Harcászati gyakorlaton egy kiképzőeszköz, egy hangjelző gránát az indítás pillanatában elműködött és csonkulásos sérülést okozott a dobó katonáknak. A gránát gyárilag garantált égőgyújtójának égési ideje min. 8 másodperc volt. A gyár garantálta, hogy ez a gránáttípus az előírt tárolási és kezelési körülmények között a garancia időszak alatt nem fog hibásan működni. Az illetékes parancsnoki vizsgálat szerint a dobó biztos megsértette az előírásokat, mert nem dobta el időben a gránátot. A szakértői vizsgálat azonban kiterjedt a gyártóra is, aki hivatalosan kijelentette, hogy a gyújtó ilyen hibát nem produkálhat, csak, ha nagyon előregegett. Hát tényleg nagyon előregegett, mert az esemény idején már egy húszéves gyártási tételből származott. Külön érdekessége volt az ügynek, hogy a gyártó a szállítóleveleivel bizonyította, hogy abban kikötötte a garanciális idő erre a termékére 2 (kettő) esztendő. Nos, ezt az adatot az eszközt kezelő (kiadmányozó, raktározó, kiadó) logisztikai szervezetnek ismerniük kellett volna. Külön feltűnő volt, hogy ebből az adott gyártási tételből (még a néphadsereg) akkora mennyiséget rendelt meg egyidőben, hogy az több évtizedre elegendő lett volna a hadsereg kiképzési igényei kielégítésére. Ennek az esetnek a felderítésében ki és milyen kompetencia alapján szakértett volna.

A felsorolt példákkal kívántam bemutatni, hogy milyen nehézségekkel fog találkozni és milyen szempontokat kell érvényesítenie az erre a fegyvercsoportra magát ráhangolni akaró igazságügyi szakértőnek, mennyire nem lesz elegendő csak a fegyver megmerevedett elvek szerinti vizsgálata. A probléma csak abból adódik, hogy ilyen irányultságot a jelenleg hatályos kompetencia jogszabály nem ismer. Miután, idestova negyedszázada lehetek igazságügyi szakértő (az első időkben fegyverzetű, majd most fegyver) emlékszem a régi jó napokra. Amikor még nem vonták össze a szakterületeket (sajnos sejtetően valakik kényelmi szempontjából) és saját kompetenciával rendelkeztek a löfegyverek, a lövedék és repeszállók, a tűzszerészek és az érintett jogalkalmazók könnyen tudtak választani igényeik szerint. Amikor még nem kellett jogszabályt sérteni a kirendelő hatósággal szemben, a kirendelés visszautasításával, hogy bár fegyverszakértői kompetenciával rendelkezem, de ágyút még nem láttam vagy ugyanebben a kompetenciában: de semmiféle gyakorlatom sincs a lövedékálló anyagok témakörében. Egyáltalán arról is el kellene gondolkodni, hogy a fegyverszakértés teljes egészében a kriminalisztika területbe tartozik-e, maradéktalanul odaillik-e? Ha mégis igen, akkor mit lehet kezdeni azokkal a nem kriminalizálható bírósági ügyekkel, ahol a fegyver nem bűncselekmény tárgya, hanem egy szabaddalmi perben főszereplő, vagy egy eseménnyel nem járó minőségbiztosítási anomália tárgya. Ha ezt átgondolja az, akit illet, az észreveszi, hogy a képzettségi követelmény ebben az esetben túlságosan egyoldalúra sikeredett, mert a kriminalisztikai szakértő szakirányú továbbképzési szakon szerzett szakképzettség megkövetelése csak a bűncselekmények fegyverszakértőinél lehet élet-, és ésszerű. Bár vitathatatlan, hogy így kellett a kérdéssel a legkevesebbet foglalkozni ez volt a legkényelmesebb. Kicsit kitekintve a saját szakmámból nem tudom kizárni, hogy más szakterületeken is előfordulhatnak hasonló állapotok.

Írásomnak nem az volt célja, hogy a törvényalkotókat az illetékes minisztériumban az adott érintett szinten kritikákkal illessem, de az tény, hogy ennek az áldatlan állapotnak a megoldására a Kamara (MISZK) már felterjesztette a saját, tagjaival is megvitatott és egyeztetett javaslatát. Várjuk a tisztelt illetékesek döntését. Kérem írásomban a jobbító szándékot látni és úgy tanulmányozni annak a tartalmát.<sup>13</sup>

---

<sup>13</sup> Hivatkozott irodalom: Földi Ferenc: A lövészkatona, mint elemi eszközrendszer vizsgálata a harcban a „lövészkatona” harcának eszközrendszere a műszaki fejlesztő szemszögéből. Hadmérnök 2018/3. 50-67. o. (Forrás: [http://www.hadmernok.hu/183\\_05\\_foldi.pdf](http://www.hadmernok.hu/183_05_foldi.pdf); Letöltés ideje: 2020.07.18.)